Järnhälen.

Av Jack London
En roman om miljonernas makt

(Forts. fr. föreg. nr.)

Under nitton år har den tillflyktsort jag valde så gott som ständigt varit begagnad, och under hela denna tid har den, på ett undantag när, vidrig upptäckts av några utomstående. Detta i trots av att den låg en knapp kvarts mil från Wicksons jakthydda och bara en mil från byn Glen Ellen. Jag kunde alltid höra morgon- och kvällstågen komma och gå, och jag brukade ställa min klocka efter ångvisslan vid tegelbruket.**

Den stora jordbävningen år 2368 g. t. sprängde sönder en av kullarna och slungade dess ena hälvt ned i hålan, där Everhards hade sin tillflykt. Sedan manuskriptet kommit i dagen ha utgrävningar, företagits och huset med de två rummen i hålans vägg jämte en mängd spillror, som tyda på att platsen varit länge bebodd, ha bragts i dagen. Många värdefulla minnen ha blivit funna, bland vilka egendomligt nog den i rökuppsugare befinner sig. Studerande på detta område borde taga del av den broschyr av Arnold Bentham, som snart kommer att givas ut.

En mil nordväst om de skogbeklädda kullarna ligger Wake Robin Lodge vid Wild-Waters sammanflöde med Sonomaströmmen. Man bör beakta, att Wild-Waters ursprungligen benämndes Grahamströmmen och även kallades så på de tidigare lokala kartorna. Det senare namnet är nu allmänt gällande. Det var vid Wake Robin Lodge, som Avis Everhard längre fram uppehöll sig under kortare perioder, då hon uppträdde som en av Järnhälens provokatörer för att bättre kunna deltaga i arbetet bland människorna och handelsherna. Den officiella tillåtelsen för henne att bebo Wake Robin Lodge finnes i behåll, undertecknad av ingen mindre än Wickson, manuskriptets mindre oligark.

XIX.

FÖRVANDLINGEN.

Du måste omskapa dig själv så, att skrev Ernest till mig. "Du måste upphöra att vara till. Du måste bli en annan kvinna — inte bara till den yrkät du har, utan helt och hållet. Du måste omskapa dig själv så, att inte ens jag skulle kunna känna igen dig — din röst, dina gester, dina vanor, din gång, ja, allting."

Jag lydde denna order. Varje dag ovade jag mig i timtal att begrava den gamla Avis Everhard i en ny gestalt, som jag skulle kunna kalla min andra person. Endast genom lång övning kunde detta föra till något resultat. Bara med den detaljen att förändra mitt röstläge anställde jag oupphörliga övningar, ända till dess min röst hade blivit rent automatisk. Man måste bli så säker att man bedrar sig själv. Det var som att lära sig ett nytt språk, t. ex. franska. Först är det en viljeakt, ett medvetet instuderande. Man tänker på engelska och översätter så till franska, eller man läser franska och översätter till engelska, innan man kan förstå vad man läser. Men när man blivit mera hemmastadd läser, skriver, talar och tänker man på franska, utan att alls vara beroende av engelska.

Så var det också med den förvandling vi måste genomföra. Vi ovade oss så länge att våra tagna roller blevo till verklighet, så länge, att det fordrades en viljeansträngning av oss för att framkalla vår ursprungliga natur. Vi höllo på att skapa en ny konst och vi hade många upptäckter att göra. Men arbetet bedrevs överallt, mästare i denna konst höllo på att utveckla sig och en hel fondå av knep och konstgrepp samlades i en lärobok till nytta för dem, som gingo i revolutionens skola*.

Det var vid denna tid som min far försvann. Hans brev, som regelbundet anlänt till mig, upphörde att komma. Han syntes icke längre till vid Pell Street. Våra kamrater sökte efter honom överallt. Våra hemliga agenter genomforskade varje fängelse i hela landet. Men han var försvunnen lika fullständigt som om jorden hade uppslukat honom, och ännu i dag har inte den ringaste nyckel till gåtan om hans försvinnande blivit funnen.*

Sex långa ensamma månader tillbringade jag i hålan, men de voro ingen lättjans tid. Vår organisation arbetade sig stadigt framåt och det fanns berg av arbete, som väntade att bli utfört. Ernest och hans ledare-kamrater dirigerade allt från sina fängelser, och det älåg oss som voro i frihet at utföra deras order. Det var organisationen av den muntliga propagandan, organisationen av vårt spionsystem med alla dess utgrenningar, upprättandet av vårt hemliga tryckeri och byggandet av vår underjordiska järnväg, vilket betydde sammanbindningen av alla våra myriader hemliga tillflyktsorter och upprättandet av nya, där det felades några i den kedja, som nu sträckte sig över hela landet.

Jag hann aldrig utföra allt det arbete som fanns att göra för mig. Vid slutet av de sex månaderna blev min ensamhet avbruten genom ankomsten av två kamrater. Det var två unga flickor, modiga och entusiastiska för revolutionen, Lora Peterson, som försvann år 1922 och Kate Bierce, som senare gifte sig med du Bois, och som fortfarande lever i bland oss med ögonen lyfta mot den morgondagens sol, som skall inviga ett nytt tidevarv.

De bägge flickorna anlände i ett upprört tillstånd med fara och en våldsam död hack i häl efter sig. Bland besättningen på fiskarbåten, som förde dem över San Pablo-viken hade en spion befunnit sig, ett av Järnhälens kreatur, vilken framgångsrikt uppträtt som en av de våra. Han hade trängt djupt in i vår organisations hemlighetr. Utan tvivel var han på jakt efter mig, ty vi hade redan för länge sedan erfarit att mitt försvinnande varit en orsak till djupa bekymmer för oligarkiens hemliga agentkår. Lyckligt nog visade det sig att denne spion icke förrätt någon av sina upptäckter till någon annan. Han hade tydligen behållit dem för sig själv, föredragande att vänta med sin rapport, tills han fört sitt uppdrag till ett lyckligt slut genom att upptäcka mjtt gömställe och fängsla mig. Vad han vunnit gick i graven med honom. Sedan flickorna landstigit vid Petluna och till häst, hade han under någon föreändning givit sig av från båten.

Halvvägs uppför Sonomaberget lät John Carlson de båda flickorna fortsätta ledande hans häst, medan han själv återvände samma väg till fots. Hans misstankar hade blivit väckta. Han fick tag i spionen, och vad som sedan hände skildrade Carlson för oss på ett äskådligt sätt.

— Jag tog honom, var Carlsons enkla sätt att framställa saken. Jag tog honom, upprepade han, medan en dyster eld tändes i hans ögon, och hans stora valkiga hand vältaligt öppnade och slöt sig. Han gav inte ett ljud ifrån sig. Jag gömde honom djupt.

Under denna tid häpnade jag ofta själv över den metamorfos jag undergått. Ibland tycktes det mig alldeles omöjligt att jag någonsin levat ett lugnt och stilla liv i en universitetsstad, och en annan gång att jag blivit revolutionist vid vid våldsdåd och död. Antingen det ena eller det andra kunde ej vara verklighet. Det ena var sannt, det andra en dröm, men vilket var drömmen? Var hela mitt nuvarande liv som revolutionist en tom nattmara? Eller var jag en revolutionist, som någon gång drömt, att jag i ett föregående liv levat i Berkeley och aldrig känt till mera av ljuset än tebjudningar, baler, litterära föreningar och föreläsningssalar? Men jag antar att detta var en mycket vanlig känsla för dem som slutit sig till det mänskliga broderskapets röda banér.

Jag mindes ofta människor från mitt föregående liv och underligt nog döko de ibland upp och försvunno åter under detta mitt nuvvarande. Det var t. ex. biskop Morehouse. Sedan vår organisation nu blivit utvecklad, anställde vi efterforskningar efter honom, som dock alla voro förgäves. Han hade blivit förd från asyl till asyl. Vi följde hans spår från statens hem för sinnessjuka vid Napa till ett likadant i Stockton och därifrån till en asyl i Santa Clara, varest vi förlorade alla spår. Det fanns intet bevis på att han var död. På något vis måste han ha lyckats undkomma. Föga anade jag under vilka hemska omständigheter jag skulle återse honom — en flyktig skymt under Chicagokommunens ohyggliga blodblad.

Jackson, som förlorat sin arm i Sierra-fabrikerna, och som varit orsaken till min egen revolutionära omvändelse, återsåg jag aldrig, men vi visste alla vilket dåd han utförde innan han dog. Han slöt sig aldrig till revolutionen. Förbittrad av sitt öde, ruvande över de orättvisor, som vederfarits honom, blev han anarkist — icke en filosofisk anarkist, utan en djurjsk, vild av hat och hämndlystnad. Och han hämnade sig själv. Lyckligt undkommande vakten, smög han sig under nattens timmar, då alla sovo, fram till Pertonwaithes plats och sprängde det i atomer. Inte en levande varelse kom undan, ej ens vakten. Och medan han i fängelset avvaktade sin dom, kvävde han sig själv under sina filtar.

Doktor Hammerfield och doktor Ballingford rönte helt andra öden än Jackson. De hava blivit sin övertygelse trogna och på grund därav belonats med kyrkliga palats, i vilka de leva i frid med världen. Bägge tillhöra oligarkiens försvarare, och bägge ha blivit mycket feta. "Doktor Hammerfield", som Ernest en gång sade, har lyckats modifiera sin metafysik så, att han kan skänka Järnhälen Guds välsignelse. Han var också börjat ägna skönheten en stor dyrkan och reducerat den gasaktiga ryggradsvarelse, som Häckel en gång beskrev, till ett osynligt eväsen. Skillnaden mellan doktor Hammerfield och doktor Ballingford är den, att den senare har gjort oligakernas Gud litet mindre ryggradsvarelse.

Peter Donelly, den ärrige förmannen Sierra-fabrikerna, som jag uppsökte då jag undersökte Jacksons sak, överraskade oss alla år 1918 var jag närvarande vid ett av "de Röda" i San Fransisco möten. Av alla stridsgrupperna var denna den fruktansvärdaste, den grymmaste och mest obarmhärtiga. I verkligheten utgjorde den inte någon del av vår organisation. Dess medlemmar voro fanatiker och galningar. Vi vågade ej uppmuntra en sådan anda. Men fastän de icke direkt räknades till de våra uppehöllo vi dock vänskapliga förbindelser med dem. Det var en fråga av stor betydelse, som förde mig dit den natten. Jag ensam bland ett tjugotal män var omaskerad. Sedan den fråga, som förde mig dit, var avhandlad, fördes jag bort av en av dem. I en mörk gång strök denne man eld på en tändsticka och tog, i det han höll den lätt invid sitt ansikte, av sig masken. För ett ögonblick stirrade jag in i Peter Donnellys lidelsefulla drag. Så slocknade stickan.

— Jag ville ni skulle få veta, att det var jag, sade han, då vi åter voro i mörkret. Minns ni Dallas, direktören?

Jag tog honom först, sade Donnelly med stolt ton. Det var sedan jag gjort det, som jag gick in vid "de Röda.

— Men hur kommer det sig att ni här? frågade jag. Ni har ju hustru och barn?

— Döda, svarade han. Det är därför. Nej, tillade han hastigt, det var inte för att hämnas dem. De dogo helt lugnt i sina sängar — av sjukdom, den ena först, den andra sedan. Mina armar voro bundna så länge de levde. Men nu äro de borta. Detta är hämnden för mina förspillda mannaår. Jag var en gång förmannen Peter Donelly. Men nu är jag nr 27 vid "de Röda" i San Fransisko. Kom nu, så skall jag föra er härifrån.

Jag fick höra mera om honom längre fram. Han hade på sitt eget vis sagt sanningen, då han sade att alla hans anhöriga voro döda. Men en levde, Timothy, som fadern dock ansåg för död, emedan han tagit värvning* som soldat hos Järnhälen. En medlem av "de Röda" i San Fransisko förband sig att årligen utföra tolv avrättningar. Straffet om han ej fullgjort detta sitt åliggande var döden. En medlem, som ej kunnat fylla sitt antal, begick självmord. Deras exekutioner skedde likväl aldrig genom slump, utan denna grupp av vanvettingar anställde verkliga rättegångar mot misshagliga medlemmar av oligarkien och dess verktyg. Bödelstjänsten fördelades sedan medelst lottdragning.

Det var just en sådan dom, som nämnda kväll förde mig till dem. En av våra egna kamrater, vilken under året framgångsrikt arbetat sig in som tjänsteman vid Järnhälens lokalbyrå för den hemliga agentkåren, hade träffats av "de Rödas" misstankar och skulle nu dömas. Naturligtvis var han icke själv närvarande och naturligtvis kände ej hans domare till, att han var en av de våra. Mitt uppdrag hade varit att framlägga bevis på hans identitet och trohet. Det låter egendomligt, att vi alls voro underrättade om saken. Förklaringen härpå är emellertid mycket enkel. En av våra hemliga agenter var medlem av "de Röda" i San Fransisko. Det var nödvändigt för oss att hålla ett öga på våra vänner såväl som på våra fiender, och denna grupp av galningar var icke så betydelselös att den kunde undslippa vår kontroll.

Men för att återvända till Peter Donnelly och hans son. Allt gick väl för Donnelly ända tills han följande år bland de offer han hade att avrätta fann sin son Timothys namn. Men då gjorde sig familjekänslan, som i så hög grad karaktäriserade honom gällande. För att rädda sin son förrådde han sina kamrater. Han lyckades endast delvis, men ett dussin av "de Röda", som han tillhörde, blevo avrättade, och gruppen blev därigenom så gott som tillintetgjord. I gengäld läto de kvarlevande Donnelly lida döden, som han förtjänat genom sitt förräderi.

Icke heller Timothy Donnelly levde länge. "De Röda" i San Fransisko gjorde upp planer på att taga hans liv. Oligarkien uppbjöd alla sina krafter för att rädda honom. Han förflyttades från den ena delen av landet till den andra. Tre av "de Röda" miste livet under fånfänga ansträngningar att taga hans. Gruppen bestod uteslutande av män. Slutligen måste de dock begära hjälp av en kvinna, en av våra kamrater, nämligen Anna Roylston. Vår inre styrelse förbjöd henne att åtaga sig saken, men hon hade alltid sin egen vilja och föraktade all discipin. Hon var bådt genialisk och älskvärd, men vi kunde aldrig få henne att på något vis underordna sig. Hon tillhör en klass för sig själv och kan ej mätas med revolutionisternas vanliga måttstock.

Trots vårt förbud för henne att blanda sig i denna sak, gjorde hon det. Hon krossade dussintals hjärtan bland våra unga kamrater och dussintals andra män bragte hon för sina fötter och förde dem så in i våra led. Men hon nekade alltid envist att gifta sig. Hon älskade barn, men hon visste att egna barn skulle vända hennes sinne från "Saken", och åt den hade hon vigt sitt liv.

(Forts.)

* Förvandlingskonsten blev en verklig vteenskap under denna tid. Revolutionisterna uppehöllo skolor för detta studjum i alla sina tillflykter. De försmådde hjälpmedel sådana som peruker och lösskägg, falska ögonbryn och andra dylika teaterknep. Revolutionen var ett spel på liv och död och dessa yttre hjälpmedel voro farliga. Förvandlingen måste vara genomgående, verklig, vara en fullständig andra natur. "Den röda jungfrun" anses ha varit en av de skickligaste inom denna konstgren, varpå också hennes långa och framgångsrika bana säkerligen berodde.

* Försvinnandet var en av den tidens fasor. Som motiv härskar det alltjämt i saga och sång. Det var en oundviklig följd av detta underjordiska krig, som rasade under tre århundraden. Fenomenet var lika vanligt bland oligarkerna och arbetarkasterna som bland revolutionisterna. Utan någon varning försvunno män, kvinnor och t. o. m. barn spårlöst, utan att häronsin dyka upp igen, och utan att man hade en aning om det sätt, på vilket de förgätts.

* Trots den noggrannaste undersökning av den tidens material, som bevarats åt oss kunna vi icke finna någon vidare uppgift angående denne Biedenbach. Icke den ringaste anmärkning om honom står att finna utom i Everhard-manuskriptet.

** Om en intresserad resenär tar vägen söderut från Glen Ellen befinner han sig på en boulevard, som är identisk med den gamla landsvägen för sjuhundra år sedan. En kvarts mil från Glen Ellen, sedan man passerat den andra bron, lägger man till höger märke till en hålvåg som går tvärt genom det kuperade landet mot en grupp av skogsklädda kullar. Denna hålväg gick under den privata äganderättens tid fram genom det land, som tillhörde en fransk utvandrare till Kalifornien. Hans namn var Chauvet och han kom över från sitt fädernesland under den sagolika guldgrävartiden. De skogsbeklädda kullarna äro de samma som Avis Everhard beskriver.

En goodtemplares vedermödor i förbudsstrid.

F. har varit goodtemplare i flera av vår herres år, och kunde väl aldrig drömma om att han skulle råka utför så som han gjorde. Nej sanna mina ord han det kunde. Vad som hände honom, visar emellertitd att polisen inte alltid ligger på den s. k. "lat"-sidan när det gäller att ta reda på hembrännare m. m. sådant

F. flyttade från N. till K. inte så länge sedan. D. v. s., F. med familj och en del övriga pinaler, med det högst viktiga undantaget av familjens enda, och till den endan säkerligen högt älskade ko-krak. Varför den lämnades är mig ej bekant, nog av, — den lämnades. Troligen i brist på lagårdsplats.

Mjölken kunde emellertid helt naturligt ej undvaras, därför var det säkerligen en i allo kär plikt för F. att varje kväll köra över till N. för att underrätta sig om den kära kossans välbefinnande. Och så i samma veva hämtas kvällsmjölken förstås. För den goda sakens skull nämna vi att kossan fick sin dagliga omvårdnad i övrigt av folk på platsen, vilka mjölkade ur henne morgonmjölken.

Mjölken forslade F. vidare hem till de sina, i ett stort lerkrus, som i ett vätt land inte skulle skvallrat om något annat än möjligtvis att F:s ko vore en ganska god mjölkko.

I ett land så kruttorrt som Canada kan emellertitd ett lerkrus av denna välkända form uppväcka helt andra känslor. Tro mig!

En del nyfikna hade en gång frågat F. vilka underbara saker han hade i sitt krus, och som F. är vida berykt tad som en synnerligen skämtsamt anlagd man, svarade han helt naturligt: "home brew", — det var ju klart som korvspad det.

Om det var därför folk började få för sig att F. var hembrännare vill jag inte uttala mig alls. Nog av det var vad som började viskas mellan en del personer.

Någon som i sitt stilla sinne hade ett horn i sidan till F. anmälde till slut för ordningens och förbudsintressernas upprätthållare på orten det i hans tycke så skeva förhållandet.

Vi kunna om vi bara sluta ögonen till se den fridfulla bilden av F. med sina pallar och diverse pick-pack i den "mänljusa" oktobernatten kommande vägen fram från N. till K. Fridfullare bild får man leta.....

Långt ifrån att ana satans och polisernas argan list satt F. där i fridfull meditation på kuskbocken, då och då givande sina pallar en välment vink, att röra på pinalerna litet raskare.

Lika oskyldigt omedveten gjorde han sitt entre inom K:s murar, och utan minsta förberedelse var fienden över honom. Den kom i form av tre poliser gripna av stundens allvar och desslikes av helig nit till sitt ansvarsfulla och samhällsnytttiga värv. — Det blev ransakning och dom — höll vi på att säga, men vänta.

Utan att protestera det minsta lät F. dem genomleta sina tillhörigheter, och när allt letande tycktes vara förgäves manade han dem bara att, ej giva tappt utan hålla på, ty den som söker han finner. Så fann man då äntligen stenkrust med komjölken.

Kombinerat indian och segertjut.

För säkerhets skull tar en av dem upp korken och luktar. Troligen gripen av onda aningar föll det honom in att prova brygden, — och se — det var mjölk!!!

Ridå!

Ece.

NEDSATTA PRISER PÅ FÖRSKOTTSBETALDA BILJETTER

CUNARD och ANCHOR-DONALDSON LINJERNA

Gör intet misstag — köp biljetter för edra vänner och släktingar i det gamla landet. Tillförsäkra er om det bästa utan högre kostnad. Köp edra biljetter hos de gamla pålitliga CUNARD & ANCHOR-DONALDSON LINJERNA, så välkända för de skandinaviska folken. Våra kontor i Sverige och alla europeiska länder skola gärna hjälpa er eller edra vänner.

Vårt departement för utländska remissor kan överföra alla pängar ni önskar sända till släktingar till lägsta kurs — säker, pålitlig och prompt betalning.

Tillskriv oss för fullständig upplysning beträffande exkursioner till Sverige eller överförande av pängar.

Tillskriv oss för fullständig upplysning beträffande exkursioner till Sverige eller överförande av pängar.

Cunard & Anchor-Donaldson Linjerna

270 Main Street :-: :-: Winnipeg, Man

P. NELSON

ÄLDSTE SKANDINAVISKE HANDLANDE I WINNIPEG.
409 Dufferin Ave., Tel. St. John 6319
Winnipeg, Man.

Priserna beroende på förändring. Alla priser f. o. b. Winnipeg

Fet sill i 20-lb. pails	$4.50	Metvurst, göteborgsstil	.60
Fet sill i 10-lb. pails	2.50	Prinkost i 1-lb. paket	.35
Aptitsill i burkar	.55	Brekost i 5-lb. paket, per lb	.50
Frukostsill i burkar	.60	Spisbröd, per paket	.50
Ansjovis i burkar	.60	Spisbröd, per låda	7.50
Ansjovis i ostronsås	.65	Skorpor, per paket	.30
Gaffelbitar i burkar	.60	Bittna bönor, per lb	.20
Fiskpudding i burkar	.85	Svenskt öl, per flaska	.35
Fiskbullar, Fyrtornets, 2 lb.	.50	Enbärsdricka, per flaska	.35
Fiskbullar i Kraft, 1 lb	.60	Potatismjöl, per paket	.25
Fiskbullar, Nelsons, 1 lb.	.45	Fenkol och anis, pr. lb.	1.25
Svensk kavlar	.35	Kardemumma, per ounce	.20
Lutfisk, torr	.38	Koriander, per lb.	1.25
Do., lutad	.15	Kaffe, per lb.	.35—.40—.50—.60
Rökt lax	.65	Lingon berries	.30

Önskar Ni något, som icke är upptaget å denna prislista, så var god och tillskriv mig därom, och jag skall göra mitt bästa att förskaffa Er det.

Som det nu är möjligt att få nästan alla svenska varor, kan jag tillmötesgå snart sagt alla Edra önskningar i fråga om sådant.

Glöm icke att skriva namn och adress klart och tydligt.

Sänd penningar i postmoney order, express money order, registrerat brev eller check.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGSBYRÅ

giver GRATIS upplysningar om förhållandena för farmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskar, land till salu, priser på land, fritt homesteadland etc. etc.

Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av

Svenska Canada-Tidningens upplysningsbyrå

325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN

I FÖRBUDSFRÅGAN.

Jag beklagar på det livligaste alla de utfall som gjordes mot förbudssaken under omröstningarna i Manitoba den 22 juni och i Alberta den 6 sistlidne november. Jag beklagar också att en stor del väljare, som vid föregående tillfällen röstat till förmån för förbud, vid dessa senare val antingen uraktläto att rösta eller också röstade emot detsamma. De leddes otvivelaktigt därtill av falska förespeglingar och lögnaktiga uttalanden om förbudet. Det enda radikala medel mot en av mänsklighetens största fiender, rusdryckshanteringen, är likväl förbud. Finns det någon materiell substans, som onda makter kan använda för att förstöra människans fred, lycka och välbefinnande för tid och evighet, så är det berusande drycker. En alkoholist är en olycklig människa, detta gäller ej endast den som sjunkit så djupt att han vältrar sig i rännstenen, utan var och en, som är en slav under rusdrycksbegäret och dessa äro minsann ej ett fåtal. Tro ej att förhållandet är bättre i de aristokratisika kretsarna än bland de "lägre" folken. Jag tror att alla de personer, som offrade hundratals dollars och sprang omkring och rörde upp både jord och himmel för att störta förbudslagen, äro mer eller mindre alkoholiserade. Ingen är säker för fall, som ej är absolutist. Det är icke endast vid dryckesbordet i sällskap med lustiga kamrater, som individen kan falla. Även den oskyldigaste snaps, som den måttlige förtär, har en förförande makt och mången har på måttlighetens väg gått omkull. Alkoholismens följder visa sig på många sätt. Det oövervinneliga rusdrycksbegäret är en sjukdom, som uppstått genom det flitiga förtäranet av dessa giftiga drycker, som oupphörligt fordrar en bedövelse, som förvärrar istället för förminskar begäret eller törsten.

Det påstås att folket vill ha rusdryckstrafiken. Detta är ej sant, vilket bevisas av de föregående omröstningarna.

På grund av den skandalösa slöhet, varmed lagens hantlangare sökt upprätthålla förbudet, vilket sakförhållande våra förbudsfiender benyttade sig av för att genom lögn och overdrivna beskyllningar locka förbudsvännerna att svika sin sak, förlora de nykterhetsvännerna. Folket vill ha en förbudslag, som efterleves och skapar ett nyktert och lyckligt Canada. Varför skall lönnbränning och lönnkrögning få existera opåtalt till skam och vanära för hela nationen, då man kan stoppa eländet genom att tillämpa gällande lagar? Man borde tvinga varje drucken person att uppge varifrån han erhållit sin fylla och så följa dessa spår till lönnförsäljaren, lönnbrännaren och fabrikanten och hans apparater för rusdrycksproduktion. Om endast viljan fanns skulle man på detta sätt kunna stävja ofoget. Att förbudslagarna överträtts på ett sätt, som är ägnat att göra förbudsvännerna missmodiga är sant. Om dessa överträdelser sker av vanedrinkare vore det förklarligt, men det värsta är att dessa förseyndelser, som oftast kunna läggas sådana personer till last, som skola övervaka lagarnas efterlevnad. Man har också därför hört förbudsvänner och nykterhetsvänner uttala sitt förakt för förbudslagarna. Detta är ej rätta vägen att resonera. Förbudstanken har i alla fall gått väldigt framåt. För fyratio år sedan skulle det ha förklarats vara en omöjlighet att nå så långt, som vi likväl gjort idag. Vi måste betänka att en så genomgripande reform, som avskaffandet av rusdrycksförsäljningen och bruk av berusande drycker, vilket pågått i årtusenden icke kan genomföras på en dag. Det är klart att man ej kan invänta ett helnyktert tillstånd som genom ett trollslag, så snart förbudet införts.

Påståendet att förbudet gjort större skada än gagn och att det drickes mera nu än före förbudet, är så grundfalskt som det kan vara. Professor Warning, som deltog i akoholkongressen i Köpenhamn, sade att förbudet i F. S. medfört att alkoholförbrukningen minskats med 70 proc och att antalet förbrytelser och självmord minskats, likaså hade fattigunderstöd och dylika utgifter minskats i betydlig grad. Det är att märka att prof. Warning icke är någon förbudsfanatiker.

I "Den danske Pioner", Omaha, Neb., läses följande:

"Sedan krogarna blevo stängda ha banker växt upp som svampar i Chicago, vilket torde vara ett bevis för att en del av de penningar, som förut gingo till krogarna, nu insättas i bankerna. I det danska distriktet i staden ha också ett antal banker öppnats, och just nu äro ett par stycken under uppföring. En ny bank kommer nämligen att byggas på hörnet av Armitage och Kedäle ave. och en annan som är filialbank till Humboldt State Bank på hörnet av Spaulding och North Avenues. En del valbekanta danskar äro intresserade i dessa nya banker."

Den som tror att det drickes nu mera än före förbudet har en alldeles felaktig syn på saken. Före förbudet kunde rusdrycker obehindrat tillverkas, försäljas, lagras och förtäras i vilken utsträckning som helst. Inga förbud och ingen arrestering. Vad de stora brännerierna och bryggerierna producerade under denna tid övergår allt vad som kan produceras av alla landets lönnbrännare. Men det ser ut som en stor del av landets befolkning är försupen och måste ha rusdryckerna huru de än skola bära sig åt för att få dem, även om det skulle gälla liv och död.

Vi önska icke att våra efterkommande skall träda i samma fotspår. Låt oss därför arbeta för en ljusare framtid och aldrig ge upp, förrän målet en gång nås. Det bör vara varje rättänkande människas plikt att motarbeta en hantering, som visat sig vara till hela mänsklighetens fördärv.

Gottfred Thranberg.

*Samtidigt med abetarkasterna uppkom det också en militärkast. En stående armé av yrkessoldater skapades, med officerare ur oligarkien och känd som "de värvade". Denna institution intog milisens plats, som visat sig vara opraktisk under den nya regimen. Utom Järnhälens reguljära hemliga agentkår upprättades även sådan inom "de värvades" armé. Vilken senare agentkår bildade en föreningslänk mellan polisen och militären.

Canada Nyheter.

Från Kinston, Alta., meddelas att Fridhems församling anordat flera fäster under julhelgen. På juldagsmorgonen hölls julotta i Fridhems kyrkan av församlingens pastor, C. G. Grönberg och i Kinman hölls julotta av den norske pastorn Solheim från Camrose. Båda kyrkorna voro fyllda till trängsel.

På juldagseftermiddagen hölls ungdomsmöte av pastor C. G. Grönberg i Wilhelmina kyrka. Även där var kyrkan överfull. Senare på kvällen hölls en liknande fäst i Fridhems kyrka, hvarvid sammå pastor tjänstgjorde.

På annandag jul var det gudstjänst vid 11-tiden på f. m. i Kingmans kyrka och barnfäst på kvällen. Vid alla dessa fäster deltogo barnen i programmet på ett mycket glädjande sätt. Ett mycket gott program utfördes vid alla dessa fäster. Det var en verklig njutningsstund för dem, som hade nöjet få deltaga.

Hilltorp, Man. Två bröllop ha gått av stapeln under senaste tiden. Det första gick av stapeln hos P. Öbergs den 19de dec. då de bortgifte sin dotter Karin till mr Frank Arnold Bergvall från Erickson, Man. Nu måste jag undanbedja mig då det kommer till att beskriva brudutstyrslar, emedan jag är så ofantligt lite hemma i damtyg. Men ett kan jag säga att bruden var utstyrd på bästa möjliga sätt och lyckan strålade från hennes anlete. En bastant aftonmåltid serverades efteråt. Vi gratulera på det hjärtligaste!

Det andra icke mindre nämnvärt fingo vi tjänstgöra vid hos P. M. Johnsons i Clanwilliam. De skänkte bort sin dotter Mary till John Reinhold Both den 24de dec. Båda dessa familjer fingo glädja sig över präktiga julklappar. Efter vigseln serverades middag, något senare bjödos vi på den oförgätliga lutfisken. Gått så många av de närmaste släktingarna voro inbjudna till högtiden.

Vi tillönska ett lyckligt äktenskap!

Lördagen den 29de dec. hade vi den sorgliga plikten att nedmylla stoftet av mr och mrs Conrad Ramgrens lilla dotter, sex veckor gammal. Vi sympatisera med dessa våra vänner, som ej finjo behålla denna hemmets solstråle. Dessa små knoppas på jorden för att blomma i himlen.

A. L. F.